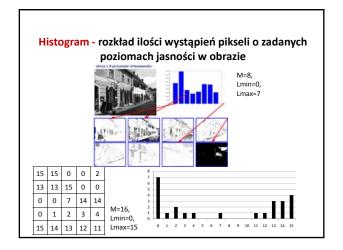
Algorytmy Przetwarzania Obrazów

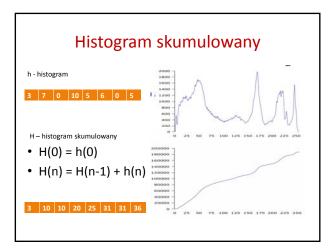
Operacje na obrazach (I)

WYKŁAD 2 Dla studiów niestacjonarnych 2019/2020

Dr hab. Anna Korzyńska, prof. IBIB PAN

Algorytm tworzenia (wyznaczania wartości) histogramu

Algorytm wyznaczania histogramu jest prosty: analizuje każdy piksel obrazu i zlicza piksele o każdym możliwym poziomie jasności.

Oznaczenia: f (P) jest wartością elementu P w przedziale [0,L]. h jest

Wstaw do tablicy h(Z) ($0 \le Z \le L$) wartości zero.

For wszystkich elementów P obrazu do:

Begin.

Zwiększ h(f(P)) o 1. End.

Koniec algorytmu.

Implementacja jest jednak bardziej skomplikowana ze względu na różnorodność typów obrazów: monochromatyczne i kolorowe, wielo-spektralne, itp..

Generowanie wykresu słupkowego z tablicy LUT

Wyszukaj maksymalna wartość zapisaną w tablicy h

Przygotuj ramkę histogramu i współrzędne początku wykresu (x, y)

For wszystkich elementów tablicy h (LUT) do:

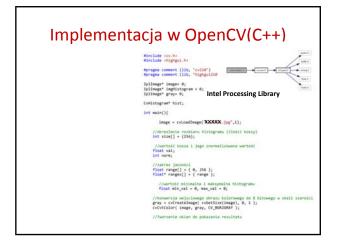
Begin.

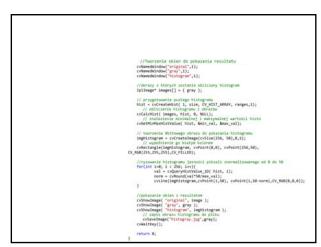
h() unormuj wartość

Narysuj odcinek o długości odpowiadającej wartości unormowanej i punkcie zaczepienia w współrzędnych (x, y) Przesuń współrzędne (x, y)

End.

Koniec algorytmu.

Operacje na histogramie

Obrazy bardzo często zawierają elementy, które są trudne do zauważenia głównie dlatego obiekty są mało zróżnicowane w stosunku do otoczenia.

Operacje na histogramach:

- 1. Rozciąganie Zadanie 1 (1)
- 2. Wyrównywanie

Zadanie 1 (2)

3. Wyrównanie selektywne typu equalizacja

Rozciąganie histogramu Obrazy w których nieefektywnie wykorzystujemy pełną dynamikę odcieni i barw dostępna w danym zakresie $I(x,y) = |I(x,y) - min| \frac{255}{max-min}$ Efekt: wyostrzanie

Wyrównywanie histogramu

Wyrównywanie histogramu:

takie przekształcenia jasności, aby wszystkie jasności była równomiernie reprezentowane w obrazie (narzędzie matematyczne to dystrybuanta czyli całka z histogramu)

Wyrównanie typu equalizacja:

Rozszerzenia odległości między słupkami odpowiadającymi odcieniom szarości silniej reprezentowanymi (czyli o wysokich słupkach) a zawężenie pomiędzy słupkami o małej wysokości.

Metoda ta polega na wyrównaniu poziomów szarości, tak aby histogram był płaski (czyli wszystkie stopnie szarości miały dokładnie taką samą liczbę punktów). W praktyce nie jest to możliwe, więc otrzymany histogram często jest postrzępiony.

Do takiego wyrównanie histogramu wykorzystujemy tablicę LUT.

W pierwszym kroku musimy stworzyć dystrybuantę empiryczną (odpowiednik histogramu skumulowanego)

D[n]=(n0+11+...+hn)/sum gdzie:

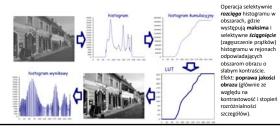
In- to liość punktów na obrazie o n-tym pozionie szarości,
sum - to liczba wszystkich punktów obrazu.

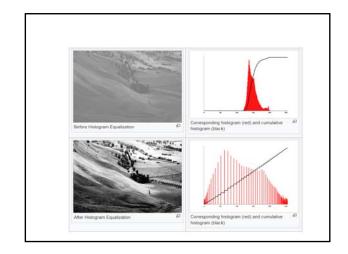
W drugim kroku możemy stworzyć tablicę LUT:
LUT[n]=(D[n]-D0)/(1-D0))*(M-1) gdzie

Do to pierwsza niezerowa wartość dystrybuanty obrazu źródłowego,
M to liczba możliwych wartości jasności obrazu (zwykle 256).

Wyrównywanie selektywne typu equalizacja Wyrównanie histogramu (ang. Equalization) daży do ujednolicenia rozkładu pikseli we wszystkich fragmentach osi poziomach jasności. Spłaszczenie – zrównanie ilości wystapień jasności i ich rozłożenie na osi dostępnych poziomów jasności. Wykorzystanie całki z histogramu (dystrybuanty) do ustalania jasności docelowych (wyjściowych).

- Proste wyrównanie histogramu rzadko sprawia, że obraz wygląda naprawdę dobrze.

Selektywne rozciągnięcie histogramu

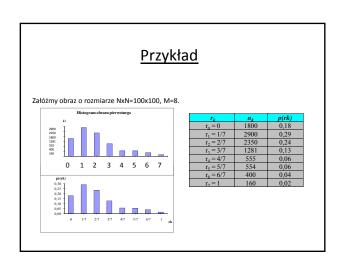
Niech w obrazie pierwotnym [p(i, j)] poziomy szarości przyjmują dyskretne wartości obliczane ze wzoru :

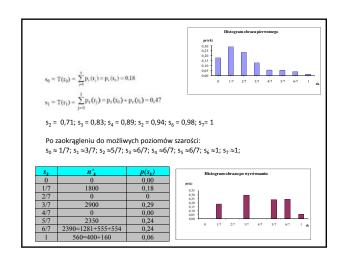
L – liczba poziomów szarości

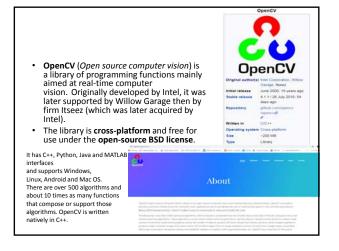
 n_k –liczba wystąpień piłseli o tej jasności r_k $p_i(r_i)$ – prawdopodobieństwo wystąpienia k– tego poziomu szarości określane jako n_k / N gdzie N – całkowita ilość pikseli w obrazie czyli N1*N2.

Metodę wyrównywania histogramu opisuje transforamta $\mathcal{T}(r_k)$ odpowiadająca dystrybuancie prawdopodobieństwa

$$p(\boldsymbol{s}_k) = T(\boldsymbol{r}_k) = \sum_{j=0}^k \frac{n_j}{N} = \sum_{j=0}^k p_\tau(\boldsymbol{r}_j) \qquad \begin{aligned} &0 \leq \boldsymbol{r}_k \leq 1 \\ &k = 0,1,2,...,L-1 \end{aligned}$$

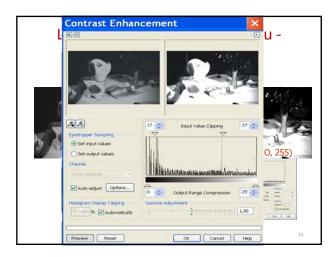


```
* @function EqualizeHist_Demo.cpp
* @brief Demo code for equalizeHist function
   @author OpenCV team
#include "opencv2/imgcodecs.hpp
#include "opencv2/highgui.hpp"
                                                                                                                         //! [Load image]
//! [Convert to grayscale]
cvtColor( src, src, COLOR_BGR2GRAY ),
//! [Convert to grayscale]
//! [Apply Histogram Equalization]
Mat dst;
#include "opencv2/imgproc.hpp"
using namespace cv
using namespace std;
  * @function main
                                                                                                                              equalizeHist( src, dst );
                                                                                                                             //! [Apply Histogram Equalization]
//! [Display results]
                                                                                                                            //! [Usplay results]
imshow("Source image", src );
imshow("Equalized Image", dst );
//! [Display results]
//! [Wait until user exits the program]
waitkey();
//! [Wait until user exits the program]
return 0;
int main( int argc, char** argv )
   CommandLineParser parser( argc, argv, "{@input | xxxxx | input image}" );
   Mat src = imread( samples::findFile( parser.get<String>( "@input" ) ), 
IMREAD_COLOR );
      cout << "Could not open or find the image!\n" << endl;
                                                                                                                           OpenCV has a function to do
                                                                                                                           this, cv2.equalizeHist()
```


Zadanie 2 na dzisiejszym laboratorium

Oprogramowanie:

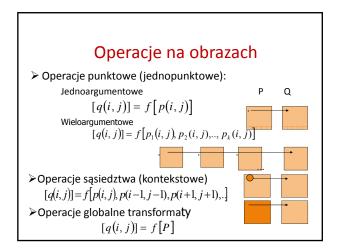
- a. negacji,
- b. progowania,
- c. progowania z zachowaniem poziomów szarości,
- d. redukcji poziomów szarości przez posteryzację,
- e. rozciągania z zakresu p1-p2 do zakresu q3-q4, (w szczególności gdy q3=0, q4=Lmax).

Operacje na obrazach

Ze względu na typy matematycznych (w tym arytmetycznych, logicznych , statystycznych) operacji, które są wykonywane na wartościach intensywności.

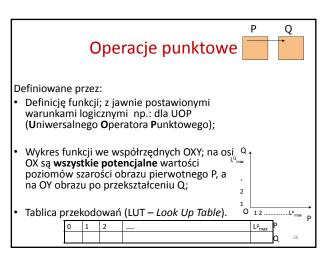
Funkcje operacji na obrazach będą omawiane przy każdej operacji oddzielnie. Metody w przetwarzaniu obrazów ze względu na sposób liczenia:

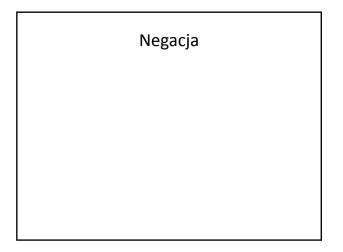
- •Globalne (operacje na wszystkich pikselach obrazu)
- •Lokalne (operacje na ROI; ang. region of interest)
 - Punktowe;
 - Małym otoczeniu

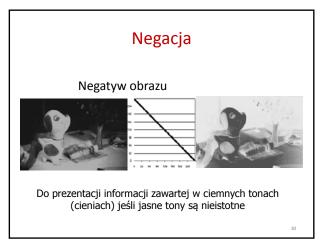

Operacje punktowe (lokalne, jednopunktowe)

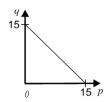

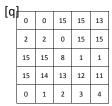

Operacja odwrotności (negacji)

 $q(i,j) = L_{max} - p(i,j)$ dla $L_{min} \le p \le L_{max}$ Dla $L_{min} = 0$, $L_{max} = 15$ (czyli M=16): q(i,j) = 15 - p(i,j)

Progowanie

Jest to taka wersja operacji zmniejszenia ilości poziomów szarości do dwóch, dla której istnieje możliwość arbitralnego wyboru wartości progu (p_1) czyli szarości granicznej, od której przyporządkowujemy wyższy poziom szarości (najczęściej biel) i poniżej której przyporządkowujemy niższy próg szarości (najczęściej czerń).

$$q = \begin{cases} L_{\min} & \text{dla } p \leq p_1 \\ L_{\max} & \text{dla } p > p_1 \end{cases}$$

Różne typy progowania

Progowanie z pojedynczym progiem segmentacji

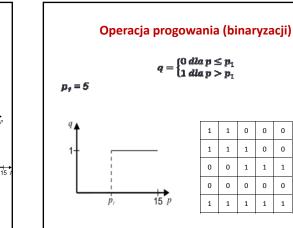
 $q = \begin{cases} L_{\min} & \text{dla } p \leq p_1 \\ L_{\max} & \text{dla } p > p_1 \end{cases}$

Progowanie przedziałami

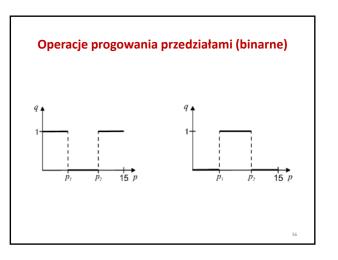
$$q = \begin{cases} L_{\text{max}} & \text{dla } p_1 \le p \le p_2 \\ L_{\text{min}} & \text{dla } p < p_1 \text{ lub } p > p_2 \end{cases}$$

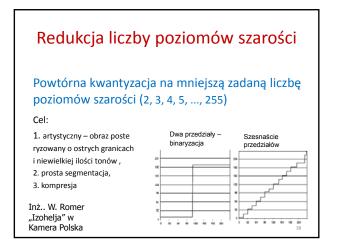
Progowanie z warunkiem spójności
 lub warunkiem nałożonym na wielkość obiektu

- Progowanie adaptacyjne
- Progowanie rekurencyjne
- Progowanie hierarchiczne (piramidowe, skalowalne)

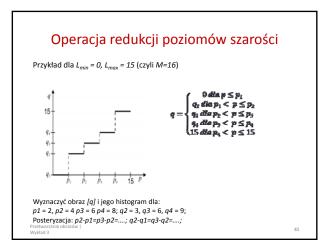

Operacja odwrotnego progowania (binaryzacji) $\begin{cases} 1 & dla & p \le p_1 \\ 0 & dla & p > p_1 \end{cases}$ $p_3 = 5$ 0 0 1 1 0 0 0 1 1 1 1 15 p 0 0 0 0

Następne laboratoria

- Operacja jednopunktowe wieloargumentowe;
- Operacje sąsiedztwa

W operacjach jednopunktowych dwuargumentowych logicznych na obrazach działania prowadzone są na odpowiednich pikselach obrazów stanowiących argumenty danej operacji.
W szczególności działania prowadzone są na bitach o tej samej wadze.

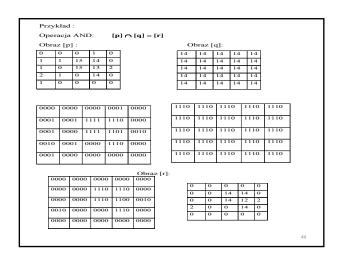
Poziom jasności n jest zapisany w kodzie dwójkowym jako kombinacja ośmiu 0 i 1:

Czerń 00000000 Biel 11111111 127 01000001 Operacje logiczne:

NOT NOT(1)=0; NOT(0)=1

AND 1=1; 0 AND 0=0; 1 AND 0=0; 0 AND 1=0
OR 1 OR 1=1; 0 OR 0=0; 1 OR 0=1; 0 OR 1=1
XOR 1 XOR 1=0; 0 XOR 0=0; 1 XOR 0=1; 0 XOR 1=1

43

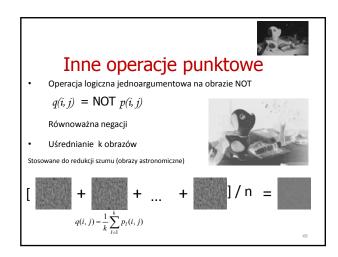

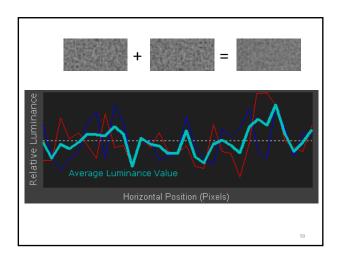

Operacja logiczna OR na obrazach • Rozszerzanie maski • Nakładanie informacji szyfrowanej OR OR OR OR OR A 47

OPERACJE SĄSIEDZTWA

Są to operacje, w których na wartość zadanego piksela obrazu wynikowego **q** o współrzędnych (*i,j*) mają wpływ wartości pikseli **pewnego otoczenia** piksela obrazu pierwotnego **p** o współrzędnych (*i,j*)

Przetwarzanie obrazó

51

Podział operacji sąsiedztwa:

- · operacje wygładzania
- operacje wyostrzania

Operacje wygładzania stanowią praktyczną realizację filtracji dolnoprzepustowej (FD) i dzielą się na operacje filtracji liniowej i nieliniowej.

Operacje filtracji nieliniowej dzielą się na operacje filtracji *logicznej* i *medianowej*.

Operacje wyostrzania stanowią praktyczną realizację filtracji górnoprzepustowej (FG) i dzielą się na operacje filtracji gradientowej i laplasjanowej

5

Operacje wygładzania

Podstawowe zadanie wygladzania: usuwanie zaktóceń z obrazu

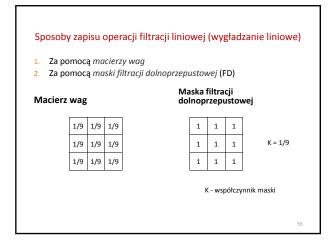
Filtracja liniowa (metody konwokucyjne, tzn. uwzględniające pewne otoczenie przetwarzanego piksela):

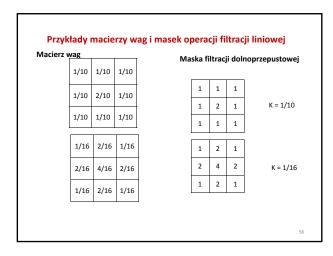
$$g(x,y) = \sum_{k=1}^{K} w_k f_k(x,y)$$

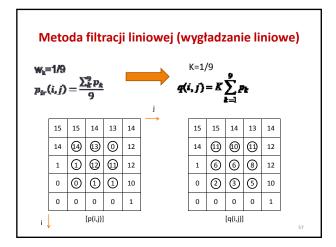
 r - liczba punktów (pikseli) otoczenia wraz z pikselem przetwarzanym

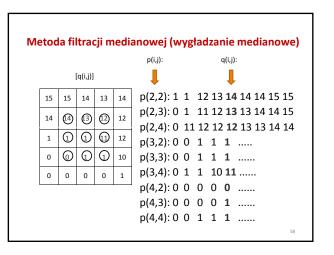
f(x,y) - wartość piksela o współrzędnych x,y obrazu pierwołnego g(x,y) - wartość piksela o współrzędnych x,y obrazu wynikowego w_k - waga k-tego piksela otoczenia

Przykład obraz [f(x,y)] otoczenie 3x3 [f(x,y)] [g(x,y)] 14 15 13 15 15 13 13 15 14 0 12 15 15 11 15 14 0 14 13 12 12 14 12 12 12 12 14 15 14 14 $\begin{aligned} s & g(x,y) = w_1 f(x-1,y-1) + w_2 f(x-1,y) \\ & + w_2 f(x-1,y+1) + w_3 f(x,y-1) \\ & + w_3 f(x,y) + w_3 f(x,y+1) \\ & + w_3 f(x+1,y-1) + w_3 f(x+1,y) \\ & + w_3 f(x+1,y+1) \end{aligned}$ średnia ważona w₄ x,y-1 w₅ x,y w_{6 ₹} w₇ x+1,y-1 w₈ x+1,y w₉ x+1,y+1 Filtracia liniowa Ruchoma średnia

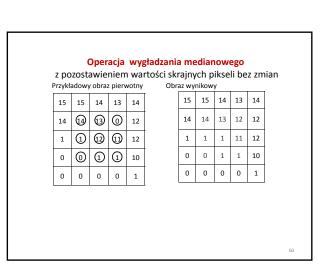

Usuwanie zakłóceń **bez rozmywania krawędzi** (por. metodę filtracji liniowej)

Filtracja medianowa (wygładzanie medianowe)

Mediana - wartość **środkowa** (w sensie położenia w ciągu wartości uporządkowanych)

Metody operacji na pikselach wchodzących w skład skrajnych kolumn i wierszy

- Pozostawienie wartości pikseli bez zmian
 Wartości pikseli są nieokreślone (xxxxxxxxxx)
- 3. Nadanie pikselom wartości arbitralnie zadanych przez użytkownika (np. same wartości "0",
- 4. Operacje z zastosowaniem kolumn i wierszy pomocniczych (zdublowanie (powielenie) skrajnych wierszy i kolumn)
- Operacie z wykorzystaniem pikseli z istniejacego sasjedztwa.
 - Lewa skrajna kolumna (oprócz pikseli górnego i dolnego rogu) kierunki 0,1,2,6,7,
 Lewa skrajna kolumna piksel w górnym rogu kierunki 0, 6,7,

 - Lewa skrajna kolumna (piksel w dolnym rogu) kierunki 0,1,2, Prawa skrajna kolumna (oprócz pikseli górnego i dolnego rogu) kierunki 2,3,4,5,6,
 - Prawa skrajna kolumna piksel w górnym rogu kierunki 4,5,6, Prawa skrajna kolumna (piksel w dolnym rogu) kierunki 2,3,4,

 - Górny skrajny wiersz (oprócz pikseli z lewego i prawego rogu) kierunki 4,5,6,7,0 Dolny skrajny wiersz (oprócz pikseli z lewego i prawego rogu) kierunki 0,1,2,3,4.

Operacje wyostrzania

Metoda: konwolucja + maska filtracji górnoprzepustowej(FG).

W wyostrzaniu stosuje się metody numeryczne aproksymujące pochodna.

Zadanie wyostrzania:

- podkreślenie na obrazie konturów obiektów
- podkreślenie na obrazie punktów informatywnych (np. wierzchołki dla wielokątów, zakończenia, skrzyżowania, rozgałęzienia linii dla rysunków technicznych, wykresów lub

Model zadania wyostrzania: wydobycie i uwypuklenie krawędzi

Opis matematyczny operacji wyostrzania

Model krawędzi: linia prosta separująca dwa obszary o różnej intensywności (jasności) I_1 i I_2 .

Użycie funkcji u(z) do matematycznego opisu krawędzi

$$u(z) = \begin{cases} 1 & dla \ z > 0 \\ \frac{1}{2} & dla \ z = 0 \end{cases}$$
 Jeśli $\delta(t)$ - impuls Diraca, to:
$$u(z) = \int_{-\infty}^{z} \delta(t) dt$$

Założenia:

Krawędź leży wzdłuż linii prostej opisanej równaniem:

 $x \sin \varphi - y \cos \varphi + \rho = 0$ (postać normalna prostej)

Intensywność obrazu:

 $f(x, y) = I_1 + (I_2 - I_1) u (x \sin \varphi - y \cos \varphi + \rho)$

Wyostrzanie

Użycie cyfrowych aproksymacji gradientu i laplasjanu

Gradient:
$$\left[\frac{\partial}{\partial x}, \frac{\partial}{\partial y}\right]^T$$

Modul gradientu: $G(x,y) = \sqrt{G_x^2 + G_y^2}$

G_s, G_s - *cyfrowe aproksymecje* pochodnych.

Cyfrowa wersja gradientu

Pochodna pionowa G_x funkcji f(x,y)1 2

> -1 0

Pochodna pozioma G_v funkcji f(x,y)

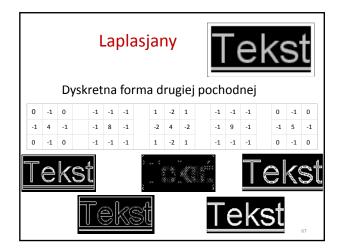
 $\begin{aligned} &G_y = \begin{bmatrix} f(x-1,y+1) + 2f(x,y+1) + f(x+1,y+1) \end{bmatrix} - \\ &- \left[f(x-1,y-1) + 2f(x,y-1) + f(x+1,y-1) \right] \end{aligned}$ x -2 0 2 $G(x,y) = \sqrt{G_X^2 + G_Y^2}$

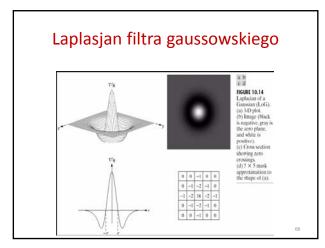
Cyfrowa wersja laplasjanu

 $L(x,y) = [\,f\,(x+1,y) + f\,(x-1,y) + f\,(x,y+1) + f\,(x,y-1) - 4\,f\,(x,y)]$

Gradient: wrażliwy na intensywność zmiany; używany tylko do detekcji krawędzi; Laplasjan: podaje dodatkową informację o położeniu piksela względem krawędzi (po jasnej czy po ciemnej stronie).

Uwaga: Dla operacji wyostrzania współczynnik maski K=1

Efekt: Obraz o wzmocnionych konturach obiektów. Wyostrzenie - złożenie obrazów: · wejściowego, • po operacji zadanej laplasjanem, następnie przeskalowanie stopni szarości (jak w operacjach jednopunktowych). a) d) -1 0 -1 -1 -1 1 -2 1 -1 -1 -1 0 -1 0 8 -2 4 9 -1 -1 5 -1 4 -1 -1 -1 -2 -1 0 -2 -1 -1 0 0 -1 -1 -1 -1 1 -1 -1 0

•FILTRACJA DWUETAPOWA: 1szy etap – maska f, 2gi etap (filtracja obrazu otrzymanego po 1-szym etapie) – maska g Filtracja jednoetapowa równoważna filtracji dwuetapowej: -maska *m* Liczenie wartości elementów maski m (rozmiar 5x5) na podstawie masek f i g (rozmiary 3x3) 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 f1 f2 f3 0 0 0 0 f4 f5 f6 0 0 0 0 f7 f8 f9 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 Maska f (rozmiar 3x3) , współczynnik maski Kf

Maska g (rozmiar 3x3), współczynnik maski: Kg

g1	g2	g3
g4	g5	g6
g7	g8	g9

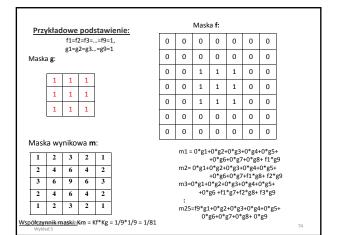
Maska m (rozmiar 5x5). Współczynnik maski: Km = Kf*Kg

	•			,
m1	m2	m3	m4	m5
m6	m7	m8	m9	m10
m11	m12	m13	m14	m15
m16	m17	m18	m19	m20
m21	m22	m23	m24	m25

$$\begin{split} m1 &= 0^*g1 + 0^*g2 + 0^*g3 + 0^*g4 + 0^*g5 + \\ &+ 0^*g6 + 0^*g7 + 0^*g8 + f1^*g9 \\ m2 &= 0^*g1 + 0^*g2 + 0^*g3 + 0^*g4 + 0^*g5 + \\ &+ 0^*g6 + 0^*g7 + f1^*g8 + f2^*g9 \\ m3 &= 0^*g1 + 0^*g2 + 0^*g3 + 0^*g4 + 0^*g5 + \\ &+ 0^*g6 + f1^*g7 + f2^*g8 + f3^*g9 \\ &\vdots \\ m25 &= f9^*g1 + 0^*g2 + 0^*g3 + 0^*g4 + 0^*g5 + \\ \end{split}$$

0*g6+0*g7+0*g8+ 0*g9

73

Metody skalowania tablic obrazów wynikowych

Cel skalowania: sprowadzanie wartości pikseli do zakresu [0, (M-1)]

Metoda proporcjonalna

$$g'(x,y) = \frac{g(x,y) - g(x,y)_{\min}}{g(x,y)_{\max} - g(x,y)_{\min}} \cdot (M-1)$$

Własność:

Równomierne przeskalowanie wszystkich pikseli obrazu. Końcowy efekt: obraz z zakresu [0, (*M-1*)]

75

Metoda trójwartościowa

$$g'(x,y) = \begin{cases} 0 & \text{dla } g(x,y) < 0 \\ E[(M-1)/2] & \text{dla } g(x,y) = 0 \\ M-1 & \text{dla } g(x,y) > 0 \end{cases}$$

Zastosowani

obrazy o jednolitym tle i dobrze widocznych obiektach - np. obrazy binarne. Efekt: czarno-biała krawędź na szarym tle.

Metoda obcinająca

$$g'(x,y) = \begin{cases} 0 \text{ dla } g(x,y) < 0 \\ g(x,y) \text{ dla } 0 \le g(x,y) \le M - 1 \\ M - 1 \text{ dla } g(x,y) > M - 1 \end{cases}$$

76

Filtry uwypuklające krawędzie

- Zmniejszają udział lub wręcz usuwają informację o obszarach jednorodnych, uwypuklając informację o krawędziach
- · Suma współczynników maski równa 0
- Konieczność skalowania

1	0	- 1
1	0	-1
1	0	-1

1	-1	-1
1	-2	-1
1	1	1

1	-2	1
-2	4	- 2
1	-2	1

Detekcja (wykrywanie) krawędzi (edge detection) Jest to technika segmentacji obrazu, polegająca na znajdowaniu pikseli krawędziowych przez sprawdzanie ich sąsiedztwa.

Krawędź

Zbiór pikseli na krzywej mający taką właściwość, że piksele

w ich sąsiedztwie, lecz po przeciwnych stronach krzywej mają różne poziomy jasności.

Cel detekcji

znalezienie lokalnych nieciągłości w poziomach jasności obrazu oraz granic obiektów zawartych w obrazie.

78

Metoda specjalnego gradientu

Stosowana w przypadkach, gdy metody filtracji górnoprzepustowej (FG) powodują wzmocnienie zakłóceń w obszarach leżących wewnątrz konturu.

Zasada

Krawędź uznana jest za istniejącą, jeśli wartość gradientu intensywności w pewnych punktach przekracza ustalony próg. Metody aproksymacji: Robertsa, Sobela, Prewitta.

Oznaczenia pikseli:

Metoda Robertsa

$$R(i,j) = \sqrt{(f_4 - f_8)^2 + (f_7 - f_5)^2};$$
 $\alpha = -\frac{\pi}{4} + tg^{-1} \left(\frac{f_7 - f_5}{f_4 - f_8}\right)$

$$\alpha = -\frac{\pi}{4} + tg^{-1} \left(\frac{f_7 - f_5}{f_4 - f_9} \right)$$

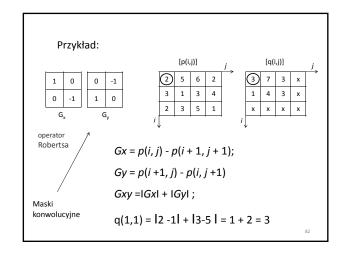
R(i,j) - specjalny gradient w punkcie (i,j) æ - kierunek gradientu intensywności.

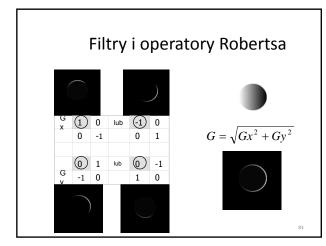
Metoda Sobela

dwie składowe gradientu:

$$\begin{split} S_x &= \left(f_2 + 2f_5 + f_8\right) - \left(f_0 + 2f_3 + f_6\right) \\ S_y &= \left(f_6 + 2f_7 + f_8\right) - \left(f_0 + 2f_1 + f_2\right) \\ S(x, y) &= \sqrt{S_x^2 + S_y^2} \end{split}$$

Maski konwolucyjne Roberts 0 1 -1 -2 -1 0 0 -1 0 -2 0 2 0 0 0 G, Prewitt: -1 1 1 0 -1 0 0 0 1 0 -1 -1 -1 -1

Uwagi ogólne dotyczące algorytmów

- Dyskusja nad algorytmami obejmuje m.in. zagadnienie złożoności obliczeniowej.

 Podając algorytm probujemy określić czas i pamięć potrzebne do jego wykonania.

 Typowy błąd: mylenie złożoności obliczeniowej i programowej.

 Generalnie, długość programu realizującego algorytm ma mało wspólnego z szybkością wykonania, a nawet z wymaganą wielkością pamięci.

 Jeśli jaka relacja istnieje, to jest ona wręcz odwrotna.

 Algorytmy "złożone" są zwykle szybsze niż "proste". Np. program dla FFT (nierekurencyjny) jest duższy i bardziej złożony niż program realizujący wór sumy dla transformaty. Jednak wykonuje się znacznie szybciej. Podobnych przykładów dostarczają algorytmy sortowania.

 Czesto atrakcyniejsze wydaje się użycie rekurencyjnej formy algorytmu, jako dużo krótszej niż nierekurencyjną, a liczba operacji w obu formach jest taka sama. W takich przypadkach należy pamiętać o kostach wywodań rekurencyjnych, potrzebie przechowywania wartości rejestrów w pamięti itp. Jeśli liczba wywodań jest mała w porównaniu z liczbą innych operacji, to ich koszt może być opłacalny z powodu prostoty programu. W innych przypadkach algorytmy w formie nierekurencyjnej dają programy wydajniejsze.

 O ile prostota programowania może wydawać się atrakcyjna programiście, który jest ograniczony
- Olie prostota programowania może wydawać się atrakcyjna programiście, który jest ograniczony czasem i planuje uruchomienie programu z niewielka ilością danych, o tyle jest szkodliwa w przypadkach zastosowań użytkowych przy dużych zbiorach danych.

Material:

- M.Doros, Przetwarzanie obrazów, skrypt WSISIZ
- Materiały wykładowe POBZ z zeszłego roku na UBIKu
- T.Pavlidis, Grafika i Przetwarzanie Obrazów, WNT Warszawa 1987.
- I.Pitas, Digital image processing, algorithms and applications, John Wiley &Sons, Inc. 2000, pp. 162-166 (w katalogu ...\APOZ\Materialy na UBIKu).

Omówienie tematów projektów

- Materiał w katalogach na UBIKu:
- ...\ APOZ\Materialy
- ...\ APOZ\2019-2020\Projekty